

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně: **UNIMONT, spol. s r. o.**, se sídlem v Černilově 464, zast. JUDr. Mgr. Jaromírem Peterou, advokátem a společníkem společnosti Podroužek, Moník, Petera a partneři, advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, za účasti **1. Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových**, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2, územní pracoviště Hradec Králové, Horova 180, 502 06 Hradec Králové, **2. obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s.**, V. N., zast. JUDr. Jaroslavem Stachem, advokátem, se sídlem Gočárova třída 504, 500 02 Hradec Králové 2, **3. Statutárního města Hradec Králové**, Československé armády 408, 502 00 Hradec Králové, **4. Z.Š.**, **5. J.H.**, **6. I.P.**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 25. 3. 2015, č. j. 25819/UP/2014/Hš, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2015, č. j. 25819/UP/2014/Hš, a rozhodnutí Obecního úřadu Černilov ze dne 22. 10. 2014, č. j. 1709/14/SÚ, sp. zn. SÚ/1241/12/St, se z r u š u j í a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 24.570,-- Kč, a to k rukám JUDr. Mgr. Jaromíra Petery, advokáta a společníka společnosti Podroužek, Moník, Petera a partneři, advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Fráni Šrámka 1139/2, 500 02 Hradec Králové, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Žalobkyni se ukládá, aby do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatila Krajskému soudu v Hradci Králové soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, a to na účet krajského soudu č. 3703-0006828511/0710, variabilní symbol 3033005515, nebo v kolkových známkách.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Obecního úřadu Černilov, jeho stavebního úřadu (dále i jen „stavební úřad“ či „správní orgán“), ze dne 22. 10. 2014, č. j.: 1709/14/SÚ, spis. zn.: SÚ/1241/12/St, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o dodatečné povolení stavby označené „Přípojka dešťové kanalizace v délce celkem 194 m a přípojka splaškové kanalizace v délce celkem 205 m pro novostavby 2 rodinných domů na parcele č. 174/1 v k. ú. Černilov“ na pozemcích parc. č. 174/1, 2671/62, 2973/1, 2671/10, 2899/1 v katastrálním území Černilov (dále i jen „stavba“). Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou.

Byť je žaloba značně obsáhlá, navíc žalobkyní průběžně doplňovaná formou replik a vyjádření (např. ze dne 15. 7. 2015 ke stanovisku žalovaného k žalobě, ze dne 20. 10. 2015 ke stanovisku obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Hradec Králové, a. s., k žalobě či závěrečný návrh ze dne 26. 5. 2016, v němž žalobkyně shrnula a doplnila svá předchozí vyjádření a žalobní body), lze ji v podstatě zestručnit na dva zásadní žalobní body, neboť právě ty jsou v ní v podstatě opakovaně zmiňovány a odůvodňovány z různých pozic. Žalobkyně, žalovaný a osoby zúčastněné na řízení znají obsah žaloby, jakož i stanovisek k ní a vyjádření a replik s ní spojených, neboť všem těmto osobám krajský soud zasílal v průběhu přezkumného řízení jejich stejnopisy. Krajský soud proto považuje za nadbytečné jejich obsahy podrobně rozvádět.

Žalobkyně předně namítala, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zákonem, když trvaly na doložení souhlasného stanoviska Vodovodů a kanalizací Hradec Králové, a.s. (dále jen „VaK HK“), k žádosti o dodatečné povolení stavby. Tento postup měla za zjevně rozporný se základními zásadami vedení správního řízení. Podle žalobkyně měly správní orgány samy vyhodnotit v rámci správního uvážení obsah stanoviska VaK HK a oprávněnost v něm stanovených požadavků pro připojení stavby na jeho kanalizaci a teprve na základě něho ve věci rozhodnout. Namísto toho je však vzaly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení za závazné a určující pro rozhodnutí ve věci, když uzavřely, že žalobce v řízení o dodatečné povolení stavby nepředložil „*souhlasné stanovisko*“ vlastníka technické infrastruktury, tedy veřejné kanalizace, na kterou mají být stavby rodinných domů napojeny.

Žalobkyně tak rozporovala nutnost přiložit k žádosti o dodatečné povolení stavby souhlasné stanovisko vlastníka technické infrastruktury, a to s odkazem na právní úpravu platnou ve stavebním zákoně v době jejího podání. A pokud by tak již mělo být, pak by bylo v tom případě na místě řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby zastavit dle ust. § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, nikoliv žádost zamítnout.

Ve druhém žalobním bodu žalobkyně poukazovala na nesprávnost závěru vedoucího k zamítnutí žádosti, podle něhož neprokázala právo provést stavbu u pozemku parc. č. 2899/1 v kat. území Černilov. Správní orgány se podle ní zmýlily, když při posuzování této otázky vycházely ze zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (tedy nového občanského zákoníku), namísto dříve platného zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Konkrétně šlo o oprávnění k uložení stavby do zmíněné pozemkové parcely, k níž má žalobkyně vlastnické právo ve výši odpovídající podílu 31/48 vzhledem k celku.

Krajský soud projednal žalobu dne 10. ledna 2017. Zástupce žalobkyně při něm setrval na svém dosavadním stanovisku, když odkázal na obsah žaloby, a dále na obsah jí doplňujících podání, založených na č. I. 100 - 101, 129 a 172 – 175 soudního spisu (viz výše). Zopakoval genezi celého případu, přičemž podrobně rozebral jednotlivé žalobní body. Krajskému soudu ještě doložil žádost žalobkyně o vydání rozhodnutí o umístění stavby ze dne 11. 5. 2011.

Žalovaný se z účasti na jednání předem omluvil, proto byl při něm konstatován obsah jeho vyjádření k žalobě. V něm mimo jiné uvedl, že vyjádření Magistrátu města Hradec Králové, odboru životního prostředí, ze dne 24. 7. 2014, sice není závazným stanoviskem, jak mylně uvedl stavební úřad ve svém rozhodnutí, nýbrž vyjádřením podle § 18 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon). Tato skutečnost přesto nic nemění na závěru stavebního úřadu, že k žádosti o dodatečné povolení stavby bylo nezbytné doložit souhlasné stanovisko vlastníka veřejné kanalizace, na kterou se přípojka napojuje. Byť ustanovení § 110 stavebního zákona i vyhláška č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, používá výraz „stanoviska“, je žalovaný názoru, že z podstaty věci nepochybně musí jít o „souhlasná stanoviska“, tj. souhlasy vlastníků infrastruktury k zamýšleným „zásahům“ do ní, neboť se jedná o zásah do jejich vlastnického práva.

V dané věci žalobkyně využila pro napojení své kanalizační přípojky stávající revizní šachtu označenou jako CER 341, která byla provedena jako dočasně ukončující kanalizační řad v obci a pro možné pokračování kanalizačního řadu byla osazena typová průchodka. Žalobkyně této průchodky využila a pomocí redukce napojila vlastní kanalizační „sdruženou přípojku“, čímž prakticky znemožnila další plánované použití připravené šachty pro pokračování kanalizačního řadu, byť toto napojení provedla odborným způsobem. Pokud žalobkyně tvrdí, že jí správní orgány ubírají vlastnické právo, když jí jako stavebníkovi „určují, co má stavět“, žalovaný uvedl, že to byla právě ona, kdo stavbu postavil bez potřebného povolení nebo opatření stavebního úřadu.

K otázce doložení potřebného vlastnického práva k provedení stavby žalovaný uvedl, že: „Pokud se týká názoru žalobce k použití starého občanského zákona, je žalovaný názoru, že nový občanský zákoník nemá takové přechodné ustanovení, které by svědčilo názoru žalobce. K názoru žalobce (-) uvádí pouze, že se s právním názorem žalobce neztotožňuje.“ Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož obsah v dalším odkázal, navrhol žalobu zamítnout.

Zástupce VaK HK konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za věcně správné. Předmětná splašková kanalizace podle něho vyžaduje souhlas všech spoluvlastníků dotčených parcel ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, a to ve formě smlouvy o právu provést stavbu. Neztotožňoval se s tvrzením žalobkyně, že by uložení kanalizační přípojky do pozemku bylo běžným hospodařením se společnou věcí, a že by k tomu žalobkyně měla potřebná práva. Zdůraznil, že vlastník i provozovatel předmětného kanalizačního řádu již od samého počátku uvádějí, za jakých okolností je napojení do veřejného kanalizačního řádu možné. Podmínky napojení jsou dány jeho provozuschopností, přičemž i každé další připojení musí odpovídat právním předpisům a technickým normám. V dané lokalitě je nutno zajistit možnost připojení i dalších nemovitostí na kanalizační řad, a tudíž je řešení realizované žalobkyní nesprávné a z technického hlediska neakceptovatelné. Nesouhlas vlastníka je nesouhlasem s navrženým způsobem odkanalizování dané lokality. Skutečnost, že žalobkyně kanalizaci vybudovala, neoprávněně do kanalizační sítě připojila a komunikaci, ve které je její dílo uloženo, zaasfaltovala, nemůže na věci nic změnit. Zvláště když nejméně od 1. 2. 2010 znala stanovisko Královéhradecké provozní, a.s., v němž se výslovně konstatuje, že v případě zájmu napojení více nemovitostí je nutno toto řešit prodloužením stávající kanalizace pro veřejnou potřebu. Stanovisko Královéhradecké provozní, a.s., tedy provozovatele kanalizační sítě, jakož i stanovisko VaK HK, se od roku 2010 nezměnilo. Vzhledem k tomu VaK HK navrhol žalobu zamítnout.

Zástupkyně Statutárního města Hradec Králové odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, když se s ním ztotožnila a navrhla zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Žalobkyně dále uvedla, že předmětná stavba byla fakticky provedena v roce 2011. Jedná se o splaškovou kanalizační přípojku (sdružená pro oba rodinné domy) vedoucí od rodinných domů do šachty označené v projektové dokumentaci (situačním výkresu č. AV-1-2124) CER 341. Ze šachty CER 341 následuje propojení do šachty CER 342, která tvoří konec veřejné kanalizace. V roce 2011, tedy v době realizace dané stavby, byla vlastníkem veřejné kanalizace obec Černilov. K dotazu, kdo byl v té době provozovatelem dané veřejné kanalizace, VaK HK sdělil, že obchodní společnost Královéhradecká provozní, a. s. Dle zástupce žalobkyně však byla provozovatelem kanalizace obec Černilov (v souvislosti s tím odkázal na přípis společnosti Královéhradecká provozní, a. s., ze dne 1. 2. 2010 a na navazující vyjádření obce Černilov z 10. 12. 2010). K dotazu soudu žalobkyně uvedla, že se stavba stavěla zhruba $\frac{3}{4}$ roku. Ze strany obce ani stavebního úřadu nebyly v té době proti realizaci stavby žádné námitky. K výslovnému dotazu soudu sdělila, že ze strany stavebního úřadu sice nemá žádné přivolení k provedení předmětné stavby, je ovšem přesvědčena o tom, že podle stavebního zákona mohla po uplynutí lhůty 40

dnů od podání žádosti o vydání územního rozhodnutí, když na ni nebylo reagováno ze strany stavebního úřadu, stavbu provést. Dále konstatovala, že na kanalizační přípojku není napojena žádná další nemovitost. Předmětné dva rodinné domy byly povoleny v letech 2008 a 2009 a v současné době jsou v podstatě před dokončením, když jejich úplné realizaci schází právě jejich odkanalizování. Původně bylo uvažováno s jejich odkanalizováním do nepropustných jímek.

K dotazu soudu zástupce VaK HK uvedl, že stávající stavební řešení kanalizační přípojky zasahuje do jeho vlastnických práv, neboť došlo k napojení bez souhlasu vlastníka kanalizace a nebyla splněna podmínka zajištění měrného předávacího místa, kde by bylo možno odečítat množství splaškových vod odváděných do kanalizačního řádu. Jelikož se jedná o kanalizační přípojku, není na ni možno napojit další objekty.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Při jednání krajského soudu dne 10. ledna 2017 se potvrdilo, že předmětná stavba byla fyzicky provedena v roce 2011 a že k jejímu napojení na veřejnou kanalizaci (kanalizaci pro veřejnou potřebu) došlo v době, kdy ta byla ve vlastnictví obce Černilov. Stavba kanalizační přípojky nebyla povolena žádným aktem tamního stavebního úřadu, o čemž nemá krajský soud, ve shodě s orgány veřejné správy zúčastněnými na řízení, sebemenších pochyb. Ze strany obce Černilov nebyly v té době proti realizaci stavby žádné námitky. Rovněž sám stavební úřad v Černilově, ačkoliv musel o stavbě vědět, ničeho nečinil, tedy nepovolenou stavbu kanalizační přípojky neprojednal v řízení o odstranění (viz § 129 odst. 1 písm. b/ stavebního zákona). K tomu došlo až poté, co obec Černilov prodala předmětnou kanalizaci pro veřejnou potřebu obchodní společnosti VaK HK, a to kupní smlouvou ze dne 4. 4. 2012 (osobě zúčastněné na řízení označené shora č. 2). Právě z jejího podnětu ze dne 27. 6. 2012 zahájil stavební úřad dne 9. 7. 2012 řízení o odstranění dešťové přípojky a kanalizační přípojky.

Na skutečnosti, že jde o stavbu nepovolenou, nemůže nic změnit ani domněnka žalobkyně, že jí byla stavba povolena mlčky, když prý mohla „po uplynutí lhůty 40 dnů od podání žádosti o vydání územního rozhodnutí, na kterou nebylo reagováno ze strany stavebního úřadu“ stavbu realizovat. Žalobkyně opírala toto své tvrzení o listinu ze dne 11. 5. 2011, adresovanou stavebnímu úřadu v Černilově, a označenou jako „Žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby přípojky dešťové a splaškové kanalizace pro novostavby 2 RD na parcele 174/1 v Černilově“.

Jediný případ, s nímž totiž stavební zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2012, spojoval fikci přivolení stavebního úřadu se záměrem stavebníka, byl souhlas s provedením ohlášené stavby dle jeho § 106 odst. 1 věty druhé. Nikoliv se žádostí o vydání územního rozhodnutí. V citovaném ustanovení je pak uvedeno, že: „Nebude-li stavebníkovi souhlas doručen do 40 dnů ode dne, kdy ohlášení došlo stavebnímu úřadu, ani mu v této lhůtě nebude doručen zákaz podle § 107, platí, že stavební úřad souhlas udělil.“ Žádné ohlášení stavby kanalizační (dešťové) přípojky stavebnímu úřadu však

žalobkyně nepředložila a není ani ve správním spisu. Předmětná stavba nebyla ani umístěna, ať již územním rozhodnutím, či pouze územním souhlasem. A i kdyby tomuto tak bylo, tak ani to by pro provedení stavby ještě nestačilo. Stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu totiž nevyžadovaly pouze vodovodní, kanalizační a energetické přípojky do celkové délky 50 m. Délka společné kanalizační splaškové přípojky je však podle rozhodnutí stavebního úřadu celkem 205 m a přípojka dešťové kanalizace 194 m. Správní orgány proto dospěly ke správnému závěru, když k předmětné stavbě přistoupily jako ke stavbě provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Na této skutečnosti nemohou nic změnit ani okolnosti, že obec Černilov jako právnická osoba se stavbou od počátku souhlasila a že o její realizaci bezpochyby věděla.

Prvoinstanční správní orgán zamítl žádost o dodatečné povolení stavby předně z důvodu, že vlastník stavby nenaplnil požadavek závazného stanoviska vodohospodářského orgánu Magistrátu města Hradec Králové ze dne 24. 7. 2014, zn. SZ MMHK/120524/2014 ŽP1/Pet. Konkrétně předpoklad, při jehož splnění tento dotčený orgán státní správy nemá námitek k dodatečnému povolení stavby, že „budou splněny zákonné požadavky majitelů a správců veřejných kanalizací, na které jsou přípojky napojeny“. Jinými slovy, dotčený orgán zabezpečující ochranu veřejných zájmů souhlasil se stavbou za předpokladu, že budou splněny i požadavky soukromoprávního subjektu. A protože podle stavebního úřadu nebyly splněny požadavky majitele a správce dané veřejné kanalizační sítě, tzn. VaK HK, co do způsobu napojení kanalizační přípojky na jeho kanalizační síť, byla žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta. Stavební úřad přitom vycházel ze stanoviska VaK HK ze dne 30. 7. 2014 (viz str. 5. – 7. rozhodnutí Obecního úřadu Černilov ze dne 22. 10. 2014, č. j.: 1709/14/SÚ, sp. zn. SÚ/1241/12/St), které neměl za souladné se žádostí o dodatečné povolení stavby, a proto ji také zamítl.

V přezkoumávané věci jde o dodatečné povolení stavby, která již byla realizována, a to v době, kdy vlastníkem veřejné kanalizace byla obec Černilov a zjevně s jejím souhlasem. Kdyby žalobkyně tehdy požádala o povolení projednávané stavby, zřejmě by nebylo z její strany jako vlastníka veřejné kanalizace námitek. To samozřejmě nemění nic na situaci, že z hlediska zákonných požadavků na provádění staveb šlo stále o stavbu nepovolenou, tzv. „černou“. V době jejího projednávání dle § 129 stavebního zákona byl však již vlastníkem veřejné kanalizace VaK HK, a proto s ním bylo zcela správně jednáno jako účastníkem řízení se všemi z toho plynoucími právy. Na základě toho také VaK HK uplatnil své námitky a připomínky ke stavbě ve stanovisku ze dne 30. 7. 2014. Až potud má krajský soud postup stavebního úřadu za odpovídající stavebnímu zákonu, což však již nelze říci o způsobu, jak s tímto stanoviskem naložil. V tom shledává námitky žalobkyně za opodstatněné, byť převážně z jiných důvodů.

Stavební úřad totiž tím, že měl stanovisko VaK HK opatřené v rámci správního řízení za naprosto určující a nezvratné pro rozhodnutí ve věci, pasoval fakticky vlastníka veřejné kanalizace (soukromoprávní subjekt) do postavení orgánu veřejné správy a subjektu, na jehož vůli či nevůli závisí, komu povolí připojit se na kanalizační řad a komu nikoliv, tedy i o to, komu bude povolena stavba kanalizačních přípojek a komu nikoli. Tak tomu ovšem není.

Rozhodování vlastníka kanalizace o těchto otázkách nejsou založena na jeho volné úvaze a případně i svévoli, neboť jeho práva a povinnosti v tomto směru jsou upraveny veřejnoprávním předpisem, a to konkrétně v § 8 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, v platném znění, jehož jednotlivá ustanovení zabezpečují korektnost rozhodování o tom, kdo se připojit na konkrétní zařízení může, kdo nikoliv, případně za jakých podmínek. Právě v dané věci jde přitom vzhledem k výše uvedenému o otázku zásadní a stavební úřad měl mít při jejím řešení na zřeteli ustanovení § 8 odst. 5 a 6 zákona o vodovodech a kanalizacích, v nichž je mimo jiné stanoveno následující:

„(5) Vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen umožnit připojení na vodovod nebo kanalizaci a dodávat pitnou vodu nebo odvádět odpadní vody a čistit odpadní vody, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení. Připojení vodovodní nebo kanalizační přípojky a uzavření smlouvy o dodávce pitné vody nebo odvádění i čištění odpadních vod nesmí být podmiňovány vyžadováním finančních nebo jiných plnění.

(6) Vlastník vodovodu nebo kanalizace, popřípadě provozovatel, pokud je k tomu vlastníkem zmocněn, je povinen uzavřít písemnou smlouvu o dodávce vody nebo odvádění odpadních vod s odběratelem. **Závazky vzniklé z této smlouvy přecházejí na právního nástupce vlastníka vodovodu nebo kanalizace a na právního nástupce provozovatele.**“ Právě v těchto souvislostech třeba poukázat i na „Smlouvu o právu provést stavbu“ přípojky dešťové a splaškové kanalizace mezi obcí Černilov a žalobkyní 23. 5. 2010, kterou se stavební úřad vůbec nezabýval.

Bylo proto nezbytné, aby stavební úřad řešil otázku souhlasu – nesouhlasu s napojením stavby na veřejnou kanalizaci (v daném případě dokonce již provedeného napojení) jako předběžnou otázku podle § 57 správního řádu, který upravuje postup správních orgánů v případech, kdy vydání rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, kterou nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout. A to i s ohledem na ustanovení § 114 odst. 3 stavebního zákona, ve spojitosti s jeho § 129 odst. 3, podle něhož **„O námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“** O tom, že jde v dané věci o existenci práva, shodně tvrdí jak žalovaný, tak VaK HK a krajský soud se s nimi v tomto ztotožňuje.

Vzhledem k uvedenému proto měl správní orgán (stavební úřad) vyzvat žalobkyni, aby podala žádost o zahájení řízení o této předběžné otázce podle § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích před obecným soudem ve lhůtě, kterou by jí pro to určil, a po tu dobu by řízení přerušil (viz § 57 odst. 1 písm. b/ a § 64 správního řádu). Právě ten by pak o právech a povinnostech vlastníka kanalizace, respektive žalobkyně, ohledně napojení její kanalizační přípojky na veřejnou kanalizaci rozhodl. A to v celém komplexu otázek uvedených i v žalobě. Stavební úřad si nemohl učinit úsudek o námitkách (stanovisku), týkajících se existence práva a dotčení vlastnických práv VaK HK na straně jedné a žalobkyně na straně druhé způsobem, jak učinil.

V důsledku toho, že správní orgán (stavební úřad) nepostupoval uvedeným způsobem, zatížil řízení vážnou procesní chybou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žalovaný tato pochybení nezjistil a neodstranil. Již jen z tohoto důvodu proto muselo být žalované rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, podle § 76 odst. 1 písmeno c) s.ř.s. zrušeno a věc žalovanému vrácena k dalšímu řízení. V něm budou odstraněny uvedené nedostatky a ve věci znovu rozhodnuto, přičemž správní orgány budou vázány právním názorem krajského soudu, vyjádřeným v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s.ř.s.).

Oba uvedené orgány veřejné správy nepostupovaly v souladu se zákonem ani při úvahách, zda žalobkyně prokázala oprávnění k realizaci stavby z hlediska vlastnických či jiných práv k pozemkům, v nichž je provedena. Na daný případ totiž nahlížely a poměřovaly jej chybně novým občanským zákoníkem, ačkoliv stavba byla realizována za platnosti starého občanského zákoníku. Právě proto měl být rozsah oprávnění stavebníka k provedení stavby zkoumán z pohledu vlastnických práv k pozemkům, v nichž je stavba provedena, podle něho. Tato skutečnost vyplývá z ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, tedy nového občanského zákoníku, podle něhož:

„(1) Tímto zákonem se řídí práva a povinnosti vzniklé ode dne nabytí jeho účinnosti.

(2) **Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.**“

Pokud tedy byl druhým z důvodů zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby závěr, že (viz strana 14 rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, který žalovaný převzal):

„Dále stavebník nedoložil ani k jedné z posuzovaných staveb právo provést stavbu v pozemku p.č. 2889/1 v k.ú. Černilov ve smyslu § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť sám disponuje méně než 2/3 z celkového podílu pozemku a právo provést stavby od ostatních spoluvlastníků pozemku nedoložil“,

nezbývá než konstatovat, že při něm správní orgány vycházely z nepřípadného právního ustanovení. Rovněž tento druhý žalobní důvod odůvodňuje zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a vrácení věci žalovanému s příslušným právním názorem.

Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s řízením před krajským soudem (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Její důvodně vynaložené náklady soudního řízení spočívají v náhradě soudních poplatků v celkové výši 4.000,--Kč (soudní poplatek ze žaloby 3.000,--Kč a z návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě 1.000,--Kč), odměně advokáta při zastupování za celkem pět úkonů právní služby po 3.100,--Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, písemné podání repliky ze dne 15. 7. 2015 k vyjádření

žalovaného k žalobě a písemné podání repliky ze dne 20. 10. 2015 k vyjádření VaK HK k žalobě /odměnu za podání ze dne 26. 5. 2016 krajský soud žalobkyni nepřiznal, neboť bylo dílem shrnutím toho, co již v přezkumném řízení uplatnila a ve zbytku jen dokreslením žalobních bodů/ a účast při jednání před soudem - § 11 odst. 1 písm. a/, d/ a g/ a § 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů 1.500,--Kč za celkem pět úkonů po 300,--Kč (viz § 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Náklady řízení by tak činily částku 21.000,--Kč. Protože je ale zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla k uvedené částce připočtena podle § 57 odst. 2 s.ř.s. ještě výše této daně (21%) z odměny za zastupování a náhrad ve výši 3.570,--Kč, takže celková výše náhrady nákladů řízení činí 24.570,--Kč (viz výrok II. tohoto rozsudku).

Náklady řízení nemohly být přiznány osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s.ř.s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

První z uvedených situací v projednávané věci nenastala. Stejně tak krajský soud neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, které by mohly mít za následek přiznání nákladů soudního řízení ve prospěch VaK HK (viz III. výrok tohoto rozsudku).

Žalobkyně podala u nadepsaného krajského soudu dne 6. 5. 2016, tedy po podání žaloby, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, aniž by spolu s tímto návrhem uhradila příslušný soudní poplatek ve výši 1.000,--Kč podle pol. 20 Sazebníku soudních poplatků. Tomuto návrhu krajský soud usnesením ze dne 17. května 2016, č. j. 30A 55/2015-166, vyhověl. Protože žalobkyně dosud neuhradila stanovený soudní poplatek, byla jí tato povinnost uložena ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 19. leden 2017

JUDr. Jan Rutsch v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Iveta Kyrlová